

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **O. D.**, bytem X, X, zastoupený Mgr. Štěpánem Holubem, advokátem, se sídlem Za Poříčskou bránou 365/21, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015, č. j. 380/2015-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Předmět sporu**

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 10. 2015, č. j. 380/2015-160-SPR/3, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 5. 2015, č. j. MHMP 872671/2015/PeV, kterým magistrát dle § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), rozhodl o zadržení řidičského průkazu žalobce evidenčního čísla EF 760581 do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo trestném činu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobce dne 24. 4. 2015 řídil v ulici Trojanova, Praha 2, motorové vozidlo registrační

značky XXX XXXX a vyvstalo u něj podezření, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu. Dechovými zkouškami s pozitivním výsledkem byla zjištěna v 1:42 hodin hodnota 0,32 ‰ alkoholu v dechu a v 1:48 hodin 0,33 ‰ alkoholu dechu. Proto byl žalobci uvedeného dne dle § 118b odst. 1 silničního zákona zadržen řidičský průkaz.

Žalovaný shledal, že v daném případě došlo k naplnění § 118b odst. 1 ve spojení s § 118a odst. 1 písm. d) silničního zákona, protože žalobce prokazatelně řídil vozidlo po požití alkoholického nápoje. Magistrát nebyl v řízení o zadržení řidičského průkazu oprávněn zjišťovat okolnosti skutkového děje, ale byl povinen pouze zkoumat to, zda byl řidičský průkaz zadržen v souladu se zákonem. Žalovaný proto neshledal, že by byl postup magistrátu v rozporu se zákonem.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 22. 12. 2015 u zdejšího soudu napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobce shrnuje, že dne 24. 4. 2015 mu policie zadržela řidičský průkaz. Magistrát dne 21. 5. 2015 rozhodl o zadržení řidičského průkazu po dobu řízení o přestupku. Magistrát následně dne 15. 6. 2015 rozhodl o vině za přestupek a uložil žalobci sankci 6měsíčního zákazu řízení; proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž ministerstvo o odvolání k datu podání žaloby ještě nerozhodlo. Počínaje dnem 24. 10. 2015 tak nastal právně nepřipustný stav, kdy doba zadržení řidičského průkazu překročila samotnou délku trestu zákazu řízení. Průtahy na straně žalovaného přitom nemohou jít k tíži žalobce.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že policisté konstatovali spáchání přestupku, aniž by se zabývali vyhodnocením jeho materiální stránky, a zadrželi žalobci řidičský průkaz. Podrobně popisuje svoje peripetie v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí o přestupku. Dále poukazuje na § 14 odst. 3 a § 82 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, § 61 odst. 3 a § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 118c odst. 3 silničního zákona. Dovozuje, že při zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o přestupku by trvání sankce skončilo po 6 měsících dne 24. 10. 2015. Délka zadržení řidičského průkazu dne 25. 10. 2015 přesáhla maximální délku uložené sankce. Jelikož je tento stav protiprávní, předběžné opatření spočívající v zákazu řízení musí být v případě průtahů nezaviněných účastníkem řízení zrušeno.

Žalobce namítá, že v případě vyhovění jeho odvolání proti rozhodnutí o přestupku by mu byl řidičský průkaz neprodleně vrácen. Pokud by bylo rozhodnutí o přestupku v odvolacím řízení potvrzeno, mohl žalobce legitimně očekávat, že by mu bylo vyhověno o upuštění od zbytku trestu. V důsledku nedodržení lhůt žalovaným se sankce nestala do 29. 7. 2015 pravomocnou. Žalobce se tak dostal do horší situace, než kdyby se neodvolal, neboť mu zůstal zadržen řidičský průkaz a magistrát zaujal názor, že upustit od zbytku trestu nebylo možné před právní mocí rozhodnutí o přestupku.

Žalobce považuje sice své jednání ze dne 24. 4. 2015 za rozporné se silničním zákonem, nepovažuje však toto jednání za naplňující znaky přestupku, zejména chybí materiální znak přestupku (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS) a zavinění. Pokud by žádný přestupek ve smyslu silničního zákona spáchán nebyl, nebylo by právně přípustné působit zásah do práv žalobce prostřednictvím předběžného opatření – zákazu řízení. Žalobce si je sice vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 74/2010-74, ale vyslovený právní názor je nutné aplikovat s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. Neztotožňuje se se závěrem, že správní orgán nemůže uplatnit správní uvážení při aplikaci § 118a odst. 1 silničního zákona. Žalobce namítá, že magistrát měl vyhodnotit, zda vůbec jednání žalobce naplňovalo znaky přestupku. Pokud by tomu tak bylo, měla následovat úvaha, zda bylo zadržení řidičského průkazu potřebné k ochraně veřejného zájmu a zda byl tento zásah do práv žalobce proporcionální. Magistrát a žalovaný však jednání policisty aprobovali bez takové úvahy, čímž znemožnili přezkum zásahu policisty.

Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 12. 2. 2016, zn. 1/2016-160-SOU/7, žalovaný uvádí, že žalobce sice konkretizoval postup magistrátu, nijak ale nespecifikoval, kdy a jak by měl být krácen na svých právech. Žalobu považuje žalovaný od prvopočátku za neurčitou, a proto se k ní nemůže vyjádřit. Žalovaný rekapituluje skutkový stav a uvádí, že řidičský průkaz byl žalobci zadržen v souladu s § 118b odst. 1 silničního zákona. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 74/2010-74. Materiální stránka přestupku musí být prokázána v řízení o přestupku, není však předmětem řízení o zadržení řidičského průkazu.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

Žaloba není důvodná.

Ze správních spisů zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:

Oznámením o zadržení řidičského průkazu ze dne 24. 4. 2015, č. j. KRPA-168108-8/PŘ-2015-001264, předala Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha II, Oddělení hlídkové služby Vinohrady, Magistrátu hlavního města Prahy řidičský průkaz žalobce č. XX XXXXX, který byl zadržen dle § 118a odst. 1 písm. c) silničního zákona z toho důvodu, že dne 24. 4. 2015 v 1:40 hlídka Buldok 377 zastavila žalobce v osobním vozidle reg. zn. XXXXXXXX na ulici Trojanova 8, Praha 2, přičemž mu dvěma dechovými zkouškami v čase 1:42 a 1:48 zjistila alkohol v dechu s výsledkem 0,32 ‰ a 0,33 ‰.

Předmětem sporu je posouzení otázky, zda magistrát postupoval v souladu s § 118c odst. 1 silničního zákona, když rozhodl o zadržení řidičského průkazu žalobce.

Podle § 118a odst. 1 písm. d) silničního zákona „[p]olicista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen "technický prostředek") nebo odtahem vozidla, jestliže řidič je podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky“.

Podle § 118b odst. 1 silničního zákona „[p]olicista je oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až b) zadržet řidičský průkaz. Po zadržení řidičského průkazu oznámí policista bez zbytečného odkladu zadržení řidičského průkazu registru řidičů, u zahraničních řidičů příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností“.

Podle § 118c odst. 1 silničního zákona „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu; jde-li o podezření ze spáchání trestného činu, zahájí řízení po předchozím souhlasu státního zástupce. Rozhodl-li obecní úřad obce s rozšířenou působností o zadržení řidičského průkazu, oznámí to bez zbytečného odkladu obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k vedení registru řidičů držitele řidičského oprávnění a postoupí mu zadržený řidičský průkaz k úschově“.

Podle § 118c odst. 2 silničního zákona „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností vrátí zadržený řidičský průkaz bez zbytečného odkladu jeho držiteli, jestliže

- a) nerozhodne o zadržení řidičského průkazu podle odstavce 1,
- b) v pravomocně skončeném řízení o skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, nebyl uložen trest nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel“.

Soud předem konstatuje, že předmětem nyní projednávaného sporu je právě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 5. 2015, č. j. MHMP 872671/2015/PeV, kterým magistrát žalobci dle § 118c odst. 1 silničního zákona zadržel řidičský průkaz, ve spojení s nadepsaným rozhodnutím žalovaného. Předmětem přezkumu naopak není řízení o přestupku, které bylo s žalobcem vedeno v souvislosti s popsáním skutkem ze dne 24. 4. 2015. Soud dále uvádí, že ve smyslu § 75

odst. 1 s. ř. s. má pravomoc k přezkumu napadených správních rozhodnutí toliko s ohledem na skutkový a právní stav, který zde byl v době rozhodování správních orgánů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2011, č. j. 6 Ads 122/2010-178; ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008-59; ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 As 37/2007-293). Není proto možné hodnotit zákonnost a správnost správního rozhodnutí s ohledem na události, které nastaly po jeho vydání.

Převážná část žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že vzhledem k průtahům v přestupkovém řízení byl žalobci řidičský průkaz vzhledem k § 118c odst. 2 písm. b) silničního zákona zadržen celkově na delší dobu, než byla výše sankce uložená rozhodnutím I. stupně o přestupku – zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Soud k této argumentaci uvádí, že délka uvedeného přestupkového řízení, respektive délka zadržení řidičského průkazu, nemůže mít žádný vliv na posouzení správnosti a zákonnosti rozhodnutí magistrátu o zadržení řidičského průkazu žalobce nebo napadeného rozhodnutí žalovaného. Pokud průtahy přestupkového řízení jakkoli zasáhly do žalobcových práv, včetně excesivního prodloužení zadržení řidičského průkazu, žalobce měl možnost se domáhat ochrany jiným způsobem. Soud proto posuzoval napadené rozhodnutí žalovaného pouze prizmatem žalobních bodů, které se bezprostředně dotýkají zadržení řidičského průkazu.

Žalobce namítá, že policisté konstatovali spáchání přestupku, aniž by se zabývali hodnocením jeho materiální stránky. Namítá, že předběžné opatření zasahující do práv účastníka řízení může být uloženo jen z konkrétního důvodu a jeho důvod musí být průběžně přezkoumáván. Předběžné opatření také nemůže být ve svém účinku závažnější než trest samotný. Žalobce sice považuje řízení pod vlivem alkoholu dne 24. 4. 2015 za rozporné se silničním zákonem, nejedná se ale podle jeho názoru s ohledem na absenci materiální stránky přestupku a zavinění o přestupek. Pokud žádný přestupek spáchán nebyl, nebylo právně přípustné působit zásah do práv žalobce předběžným opatřením. Žalobce se rovněž neztotožňuje s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 5 As 74/2010. Žalobce namítá, že správní orgány nevyhodnotily, zda jeho jednání naplňovalo všechny znaky přestupku, zda bylo zadržení řidičského průkazu potřebné k ochraně veřejného zájmu a zda byl tento zásah do práva žalobce proporcionální.

Soud uvádí, že žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že předpokladem pro zadržení řidičského průkazu dle § 118b odst. 1 silničního zákona je spáchání přestupku. Žalobci byl zadržen řidičský průkaz policií na základě citovaného ustanovení ve spojení s § 118a odst. 1 písm. d) silničního zákona na základě důvodného podezření, že žalobce řídil auto pod vlivem alkoholu. Podmínkou pro zadržení řidičského průkazu nebylo přestupkové jednání, ale samotná skutečnost, že policisté naměřili žalobci dne 24. 4. 2015 kolem 1:40 dechovou zkouškou postupně 0,32 ‰ a 0,33 ‰ alkoholu v dechu, což žalobce v rámci žaloby nerozporuje. Jelikož podmínkou pro zadržení řidičského průkazů ve smyslu uvedených ustanovení není přestupkové jednání, ale toliko skutečnosti uvedené v § 118a odst. 1 písm. a) až h) silničního zákona, nemůže být součástí jejich posuzování ani hodnocení znaků přestupku. V případě řízení pod vlivem alkoholu přitom stačí pouhé

podezření, které vyžaduje nižší důkazní standard než § 3 správního řádu pro rozhodnutí ve věci přestupku. Posuzování protiprávního jednání kritérii správního trestání se tak odehrává výlučně až v přestupkovém řízení. Zadržení řidičského průkazu na základě rozhodnutí správního orgánu přitom skončí jen z důvodu vymezených v § 118c odst. 2 silničního zákona.

Soud dále vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 74/2010-74, v němž dospěl daný soud k závěru, že § 118a odst. 1 ve spojení s § 118c odst. 1 silničního zákona neposkytuje správním orgánům možnost správního uvážení. Žalobce nesporně řídil pod vlivem alkoholu, a proto policie a následně magistrát přistoupily k zadržení řidičského průkazu. Pokud žalobce s názorem Nejvyššího správního soudu nesouhlasí a poukazuje na různé zvláštní okolnosti (př. krajní nouzi), které by v některých případech měly zadržení řidičského průkazu vyloučit, zdejší soud uvádí, že úkolem soudů nejsou akademické úvahy, ale ochrana subjektivních práv. Z případu žalobce nejsou žádné zvláštní okolnosti, které by ospravedlňovaly žalobcovu řízení pod vlivem alkoholu, zjevné a ani žalobce je netvrdí. Pokud žalobce uvádí, že o zbytku alkoholu v krvi nevěděl, není to relevantní skutečnost pro zadržení řidičského průkazu. Pouze na okraj soud uvádí, že i zavinění ve formě *nevědomé nedbalosti* postačuje ke spáchání přestupkového jednání.

Jelikož magistrát ve svém rozhodnutí I. stupně vycházel plně z citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu a skutkový základ byl v posuzovaném případě nesporný, nelze správním orgánům v postupu dle § 118c odst. 1 silničního zákona nic vytknout. Délka přestupkového řízení přitom nemá vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Soud proto neshledal žalobcovy námitky důvodnými.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.